

ה"ת 36719/07/20 - יצחק אלקיים, ברוך אהרונוביץ' נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

ה"ת 36719-07-20 אלקיים ואח' נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט יסמין כתילי-מני
מבקשים 1. יצחק אלקיים
2. ברוך אהרונוביץ'
נגד
מדינת ישראל משיבים

החלטה

1. זוהי בקשה להחזרת תפוס ובה עותרים המבקשים להשיב לידיהם רכב אשר נתפס על ידי המשטרה במסגרת חקירה פלילית. הרכב הינו בבעלות המבקש 1 ובשימוש של המבקש 2.
2. על פי הנתען, ביום 5/5/20, בעת שהמבקש 2 היה בדרכו לעבודה, התפוצץ בזדון מטען חבלה אשר הוטמן ברכב.
3. ביום 6/7/20 הוגש לבית המשפט המחוזי בנצרת כתב אישום בגין עבירות ניסיון רצח, נשיאת והובלת נשק שלא כדין וחבלה חמורה בנסיבות מחמירות (תפ"ח 11357/7/20). כתב האישום הוקרא לנאשם ותשובתו אמורה להינתן ביום 20/9/20.

טענות הצדדים:

4. ב"כ המבקשים הדגישה בבקשתה כי המבקשים במקרה דנן הם קורבנותיה של העבירה ואינם הנאשמים בתיק שלשמו נתפס כלי הרכב.
5. זאת ועוד, ב"כ המבקשים טענה כי תפיסת הרכב פוגעת קשות ביכולת ההתניידות של המבקש 2, אשר נדרש להגיע לטיפולים בבית חולים במסגרת שיקומו.
6. לבסוף, ציינה ב"כ המבקשים כי חברת הביטוח שוללת מהמבקשים את קבלתו של פיצוי או של כלי רכב חלופי כל עוד כלי הרכב תפוס. יצוין בהקשר זה כי המבקשים לא הציגו מסמך כתוב המאשר את סירובה של חברת הביטוח.
7. בטיעונה בעל פה, חזרה ב"כ המבקשים על האמור בבקשה, והוסיפה לטעון כי במקרה דנא מצוי ביד המשיבה אמצעי שפגיעתו פחותה. לטעמה, המשיבה יכולה לצלם את כלי הרכב ולהסריט את הפגיעות בו. כמו כן, היא

עמוד 1

הדגישה את משך הזמן - שלושה חודשים - שבו תפוס כלי הרכב. עוד ציינה ב"כ המבקשים כי בהמשך החזקתו של התפוס יש בבחינת הענשה של המבקשים, וכי אין לדעת אימתי יינתן מענה הנאשם לכתב האישום.

8. ב"כ המשיבה ביקשה לדחות הבקשה להשבת התפוס או לחלופין להעבירה לדיון בפני המותב הדן בתיק הפלילי שבו נדרש הרכב כראיה (תפ"ח 11357-07-20 (מחוזי נצרת)).

9. בנימוקיה להתנגדותה טענה ב"כ המשיבה כי משעתיד כלי הרכב לשמש כראיה בהליך הפלילי, ומשטרם ניתנה תשובת הנאשם ונחשף קו ההגנה - לא ניתן לשחרר את כלי הרכב. לדידה, שחרור כלי הרכב בשלב זה עלול לפגוע בתשתית הראייתית המונחת בבסיס כתב האישום ולסכל את ההליך הפלילי.

10. לענין הסמכות להשבת התפוס טענה ב"כ המשיבה כי מרגע שהוגש כתב אישום, סמכות זאת מצויה בידי המותב הדן בהליך. כאסמכתאות לטענתה הפנתה ב"כ המשיבה לספרו של המלומד קדמי (י' קדמי, **סדר הדין בפלילים** חלק ראשון הליכים שלפני משפט ב', עמ' 713) ולה"ת (נצ' 1088-03-17 **בת אל עטר שליט נ' מדינת ישראל** (9.4.2017), ולה"ת (ראשל"צ) 43564-06-15 **דן שפיר נ' מדינת ישראל** (9.7.2015), שמהם עולה כי משהוגש כתב אישום הסמכות להורות על השבת תפוס היא של בית המשפט הדן בתיק שבגינו נתפס התפוס.

ב"כ המשיבה הטעימה כי בכך יש כדי למנוע מצב בו החלטתו של מותב אחד מגבילה את שיקול דעתו של מותב אחר או פוגעת במארג הראיות אשר עתיד להיפרס במשפט בפני מותב אחר.

11. בטיעוניה בעל פה, חזרה ב"כ המשיבה על האמור בתגובתה בכתב. כמו כן, הצביעה ב"כ המשיבה על הגיונה של ההלכה שקובעת כי הסמכות במקרה זה נתונה לבית המשפט הדן בתיק העיקרי.

12. ב"כ המשיבה הוסיפה והדגישה את חומרת העבירה שבשלה נתפס כלי הרכב ואת היותו של כלי הרכב ראיה מרכזית בתיק ואת הסיכון הגבוה לפגיעה בראיות. כמו כן, ב"כ המשיבה שבה והדגישה טרם הוברר קו ההגנה ואף זהות הסגור המייצג את הנאשם אינה ידועה.

13. בהתייחס לטענה כי יש בידי לצלם או לתעד הרכב, כאמצעי שפגיעתו פחותה, טענה ב"כ המשיבה כי אכן נערכו צילומים ותיעוד וידאו של כלי הרכב, אלא שלטעמה אין להשיב את כלי הרכב בשלב זה שבו טרם הוברר קו ההגנה ואין לדעת מה יהיו הראיות בתיק.

14. לחלופין ביקשה ב"כ המשיבה שאם לא ייעתר בית המשפט להעברת הדיון למותב בתיק העיקרי, יקבע בפני בית משפט זה דיון נוסף לאחר המענה לכתב האישום, שקבוע ליום 23.9.2020, או-אז ייודע קו ההגנה. לבסוף, הצהירה ב"כ המשיבה כי הם מתחייבים להסכים לשחרור כלי הרכב ברגע שיגיעו למסקנה שראיות התביעה לא תיפגענה.

סמכות עניינית:

15. ב"כ המשיבה טענה כי מרגע שהוגש כתב האישום הסמכות לדון בבקשה להשבת התפוס היא בידי בית המשפט שאליו הוגש כתב האישום.

16. אינני מקבלת את הטענה האמורה. כפי שיבואר להלן, הגעתי למסקנה כי המסכות העניינית במקרה דנן נתונה לבית משפט השלום. קודם שאפנה לניתוח סעיפי החוק הרלוונטיים, יודגש כי טרם נקבעה הלכה מחייבת על ידי בית המשפט העליון בשאלה למי הסמכות העניינית לדון בהשבת התפוס מרגע שהוגש כתב אישום. בפסיקת בתי המשפט המחוזיים ניתן לאתר גישות סותרות, כפי שנראה להלן. מבין גישות אלה אני מאמצת, כאמור, את הגישה שלפיה הסמכות נתונה לבית משפט שלום. זאת משמצאתי את הנימוקים העומדים ביסודה משכנעים ומשחלקם אף נותר ללא מענה בפי האוחזים בגישה הסותרת.

17. אסקור את הסעיפים הרלוונטיים לענייננו מתוך הפרק הרביעי לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן - הפקודה).

סמכות לתפוס חפצים

32. (א) רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה.

.....

שמירת התפוס

33. נתפס חפץ כאמור בסעיף 32, או הגיע לידי המשטרה חפץ שאחד התנאים האמורים בסעיף 32 חל עליו, רשאית המשטרה, בכפוף לאמור בסעיף 34, לשמרו עד אשר יוגש לבית המשפט.

מסירת התפוס לפי צו

34. על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהג בו אחרת כפי שיוורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו.

החזרת התפוס על ידי המשטרה

35. אם תוך ששה חדשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידיו נלקח; אך רשאי בית משפט שלום, על-פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין,

להאריך את התקופה בתנאים שיקבע.

הכרעת בית-המשפט בתפוס

36. הוגש החפץ כראיה לבית המשפט, רשאי בית המשפט, בין בפסק דינו בענין הנדון ובין בצו מיוחד, לצוות מה ייעשה בו; הוראות סעיף זה באות להוסיף על סמכויות בית המשפט לפי כל דין אחר, ולא לגרוע מהן.

חפץ שלא הוגש כראיה

37. הוגש משפט ולא הוגש החפץ כראיה לבית המשפט, הרי אם היה המשפט נגד אדם על עבירה שעבר באותו חפץ או לגביו, רשאי בית המשפט לצוות כאמור בסעיף 34; לא ניתן צו לפי סעיף 34 או שלא היה משפט נגד אדם על עבירה כאמור, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם שמידיו נלקח.

...

ערר

38א. (א) שוטר מוסמך, אדם שהחפץ נלקח ממנו או תובע זכות בחפץ רשאים לערור על החלטת בית המשפט לפי פרק זה, לפני בית המשפט המחוזי אשר ידון בערר בשופט אחד.

(ב) על החלטת בית המשפט המחוזי לפי סעיף קטן (א) ניתן לערור לפני בית המשפט העליון שידון בערר בשופט אחד, אם ניתנה רשות לכך מאת שופט של בית המשפט העליון.

(ג) ערר או בקשת רשות לערור כאמור בסעיף זה, לפי העניין, יוגשו בתוך 30 ימים מיום שניתנה החלטת בית המשפט; ניתנה רשות לערור כאמור בסעיף קטן (ב), תוגש הודעת הערר בתוך 30 ימים מיום מתן הרשות לערור; ואולם בית המשפט רשאי להאריך את המועדים האמורים מטעמים שיירשמו.

18. למקרא סעיפים עולות כמה שאלות, המשליכות בתורן על שאלת בית המשפט המוסמך לדון בבקשה לשחרור תפוס מרגע שהוגש כתב האישום: (א) ראשית, עולה השאלה מהו הסעיף החל במצב דברים זה, דהיינו, האם הסעיף החל הוא סעיף 34 או 36 לפקודה או שמא סעיף 37 לפקודה; (ב) שנית, אם הסעיף החל הוא סעיף 37 לפקודה, עולה השאלה מיהו בית המשפט שלו ניתנת הסמכות בסעיף זה.

19. לענין השאלה הראשונה - שאלת הסעיף החל במקרה זה - יצוין כי ב"כ המשיבה לא ציינה במפורש מה עמדתה

בשאלה זאת, אך מהפסיקה אליה מפנה ב"כ המשיבה, ומהציטוטים המובאים ממנה נראה כי עמדת ב"כ המשיבה היא כי הסעיף החל במקרה זה הוא סעיף 36 לפקודה.

20. אני סבורה כי לא ניתן לקבל עמדה זאת, והיא אינה מתיישבת עם לשון הסעיף. סעיף 36 לפקודה נוקט בלשון עבר "הוגש החפץ כראיה לבית המשפט". מכך עולה כי סעיף זה מתייחס מבחינה לשונית רק לשלב שלאחר הגשת הראיה לבית המשפט, ולא לשלב שבו הוגש כתב אישום אך טרם הוגשה הראיה. מבחינה לשונית אני סבורה כי פרשנות אחרת, שלפיה "הוגש" משמעו גם "עתיד להיות מוגש" או "עשוי להיות מוגש" היא פרשנות דחוקה מאוד מבחינה לשונית, אם לא בלתי אפשרית ממש.

21. יוצא אפוא שהסעיפים הרלוונטיים הם אחד מן השניים: או סעיף 34 לפקודה, שבו נאמר מפורשות כי בית המשפט המוסמך הוא בית משפט שלום; או סעיף 37 לפקודה, שמסמך את "בית המשפט".

22. אני סבורה כי ניתוח של שני הסעיפים מוביל למסקנה כי סעיף 34 לפקודה, המסמך כאמור את בית משפט שלום, הוא החל במצב שבו הוגש כתב אישום, אך טרם הוגשה הראיה, ואילו סעיף 37 לפקודה חל במצב שבו הוגש כתב אישום והמשפט הסתיים מבלי שהוגשה הראיה (או לכל היותר הוגש כתב אישום והמדינה הודיעה שלא שהחפץ לא יוגש (ראו ה"ת (שלום נצרת) 25418-01-19 אסף ליס נ' מדינת ישראל (29.1.2019) (להלן: **עניין אסף ליס**)) יתרה מכך, גם אם הייתי מוכנה לקבל את העמדה כי סעיף 37 לפקודה הוא החל בענייננו, הרי שלטעמי יש לפרש את המילים "בית המשפט" כמתייחסות לבית משפט שלום גם כן. אסביר את עמדתי.

23. אני סבורה כי הסעיף החל במצב שבו הוגש כתב אישום, אך טרם הוגשה הראיה, הוא סעיף 34 ולא סעיף 37 לפקודה, מן הטעמים הבאים:

א. ראשית, סעיף 37 לפקודה נוקט בלשון "הוגש משפט ולא הוגש החפץ כראיה לבית המשפט". המחוקק נוקט אפוא בלשון עבר התומכת במסקנה כי מדובר במצב שבו המשפט הסתיים ולא הוגשה הראיה.

ב. שנית, הסיפא של סעיף 37 לפקודה מלמדת אף היא כי מדובר במצב בו המשפט הסתיים. לפי הסיפא של סעיף 37 "לא ניתן צו לפי סעיף 34 או שלא היה משפט נגד אדם על עבירה כאמור, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם שמידי נלקח". לא יכול להיות ספק שהסיפא מתייחסת למצב שבו הסתיים המשפט (או שלא היה כלל משפט) ולא ניתן צו לפי סעיף 34, שכן בכל נקודת זמן הקודמת לסיום המשפט, וכל עוד לא הורה על כך בית המשפט, אין כל היגיון להורות למשטרה להחזיר את החפץ לאדם שמידי הוא נלקח. זאת משום שבשלב זה הוא עדיין עשוי לשמש כראיה.

ג. שלישית, קריאת סעיפי הפרק הרביעי לפקודת סדר הדין הפלילי מעלה כי אלה מסודרים באופן כרונולוגי. כך פותח הפרק בסעיף 32 לפקודה, המסמך שוטר לתפוס חפץ בין היתר כאשר הוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה; סעיף 33 לפקודה מסמך את המשטרה להחזיק בחפץ "אשר

יגש לבית המשפט" בכפוף לסעיף 34; סעיף 34 לפקודה מסמיך את בית משפט שלום להחליט מה יעשה בחפץ טרם הגשתו כראיה לבית המשפט; סעיף 35 לפקודה דן במצב שבו לא הוגש משפט כלל לאחר 6 חודשים; סעיף 36 לפקודה דן במצב שבו החפץ הוגש כראיה לבית המשפט ואילו סעיף 37 לפקודה מתייחס למצב שבו "הוגש משפט ולא הוגש החפץ כראיה לבית המשפט". הגיון כרונולוגי זה תומך גם הוא במסקנה כי סעיף 37 לפקודה מתייחס לשלב מאוחר לסעיף 36 לפקודה - דהיינו, לשלב שבו הסתיים המשפט - ולא לשלב שקדם להגשת הראיה לבית המשפט (ראו עניין **אסף ליס**)

24. הנה כי כן, ניתוח של לשון הסעיפים תומך בפרשנות כי במצב שבו הוגש כתב אישום אך טרם הוגשה הראיה, הסעיף החל הוא סעיף 34 לפקודה ולא סעיף 37 לפקודה.

25. גם אם אניח, ואינני קובעת זאת כי הסעיף הרלוונטי בענייננו הינו סעיף 37, הרי שלטעמי, המסכות העניינית נתונה לבית משפט השלום. יצוין כי הגישה שסעיף 37 לפקודה מסמיך את בית המשפט היא גישה הקיימת בפסיקה (ראו ה"ת (מחוזי -ירושלים) 46534/7/20 **מועתז דיבא נ' מדינת ישראל** (6.8.20) (להלן: **עניין דיבא**); ב"ש (מחוזי נצ') 2005/05 **מסאלחה נ' מדינת ישראל**, פס' 7 (7.6.2005) (כב' השופט ה' חטיב), ונראה שזאת גם הגישה הננקטת בב"ש (מחוזי נצרת) 72/08 **גלם רחל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.01.2008) (כב' השופט ע' עיילבוני) וב"ש (מחוזי נצ') 1007/06 **ממן נ' מדינת ישראל**, פס' 6 (18.1.2006) (כב' השופט ז' הווארי)) (להלן: **עניין ממן**). ביסודה של עמדה זאת, עומדים הנימוק הלשוני שלעיל, כמו גם הנימוקים הנובעים מעקרונות המשפט הפלילי (לפיהם אין זה ראוי מותב הדן בתיק יבחן את הראיות בשלב מוקדם בטרם החלה שמיעת הראיות, וכן העובדה כי סעיף 38 לפקודה קובע כי ערר על החלטות לפי הפרק הרביעי לפקודת הסדר הפלילי יוגש לבית המשפט המחוזי. מכך נובע כי כל עוד לא נאמר אחרת במפורש, הסמכות לדון בבקשות על-פי הפרק הרביעי נתונה לבית משפט השלום (**עניין דיבא**)).

26. מנגד קיימת עמדה סותרת לפיה בית המשפט המוסמך הוא בית המשפט שאליו הוגש כתב האישום: ב"ש (ת"א) 984/74 **דוד טביה נ' מדינת ישראל**, פ"ד תשל"ה(2) 83 (1975) (כב' השופט (כתוארו אז) ד' לוי) (להלן: **עניין טביה**); ב"ש (מחוזי באר שבע) 21087/01 **צמרת מועדוני ביליארד בע"מ נ' מדינת ישראל** (12.7.2001) (כב' השופט ח' סלוטקי) (להלן: **עניין צמרת**); ע"ח (מחוזי מרכז) 40788-10-16 **אביטבול נ' מדינת ישראל** (31.1.2017) (כב' השופט א' יקואל) (להלן: **עניין אביטבול**); ע"ח (מחוזי ת"א) 13696-10-18 **צבי זר נ' מדינת ישראל** (29.10.2018) (כב' השופט א' היימן) (להלן: **עניין זר**).

27. מצאתי להעדיף את הגישה לפיה בית המשפט המוסמך הינו בית משפט שלום וזאת לאור הנימוקים לעיל, ולאחר שבחנתי את הנימוקים שהובאו בעד הגישה הסותרת לרבות המקורות והאסמכתאות עליהם נשענו אותן החלטותיהם.

28. באשר לעניין **טביה**, ועניין **צמרת** הרי שמדובר בפסיקה שקדמה לתיקון 12 לפקודה, כך שממילא לא הייתה בהם התייחסות לקושי שיוצר סעיף 38 לפקודה - הקובע כי ערר על כל ההחלטות פסק הדין הוא לבית משפט המחוזי - לפרשנות כי "בית המשפט" שבו מדובר בסעיף 37 לפקודה הוא בית המשפט שאליו הוגש כתב האישום. יתר על כן, אין בפסקי דין אלה, התייחסות למכלול הנימוקים שהובאו לעיל בעד הגישה כי בית המשפט המוסמך הוא בית משפט

השלום.

באשר לעניין **אביטבול**, בית המשפט באותו עניין מבסס את פרשנותו על 4 מקורות שמעוררים קושי: בש"פ 998/05 **קחבר פפיסמדוב נ' מדינת ישראל** (20.3.2005); עמדת המלומד קדמי בספרו 'קדמי, **סדר הדין בפלילים** חלק ראשון עמוד 462 (תשנ"ז-1997); עניין **צמרת**; רע"פ 9752/09 א' א' **מור השמות ותעסוקת כוח אדם בע"מ נ' משטרת ישראל** (31.1.2020).

29. בעניין **פפיסמדוב**, בדומה לעניין **צמרת** המדובר בהחלטה שקדמה לתיקון 12 לפקודה כך שאין התמודדות עם הקושי שיוצר סעיף 38 לפקודה. כמו כן, בעניין פפיסמדוב קבע בית המשפט העליון כי הערכאה הנכונה לבקשה שנדונה הינה בית משפט שלום אחר.

30. לעניין ההסתמכות על עמדת המלומד קדמי יש לציין כי פסק הדין מסתמך בנקודה זאת על מהדורת תשנ"ז-1997 של ספרו לפיה; "הוגש כתב אישום - עקרונית, נתונה הסמכות להורות מה יעשה בחפץ בית המשפט הדין בעניין בגינו נתפס החפץ דא עקא, במהדורה המאוחרת יותר עמדת המלומד קדמי היא שהסוגיה טרם הוכרעה (י' קדמי, **סדר הדין בפלילים** חלק ראשון הליכים שלפני משפט ב', עמ' 724 ה"ש 46) והוא אף מזכיר את עמדת בית המשפט **בעניין ממן** (שם, עמ' 724 ה"ש 46, עמ' 725, ועמ' 729) (כפי שכבר ציינה כב' השופט תמר בר אשר **בעניין דיבא** וכב' השופט ד' קירס **בעניין אסף ליס**). יצוין כי גם ב"כ המשיבה בענייננו הזכירה את דברי המלומד קדמי כאסמכתא לעמדתה, אלא שכאמור המלומד קדמי קבע כי הסוגיה טרם הוכרעה.

31. לעניין ההסתמכות על עניין **מור השמות**, מקובלים עלי דבריה של כב' השופטת תמר בר-אשר בעניין זה:

"...ספק אם ניתן ללמוד מעניין זה לענייננו, מאחר שקביעת בית המשפט בעניין זה, כי הסמכות לדון בבקשה להחזרת כלי הרכב התפוסים נתונה לבית המשפט שאליו הוגש כתב האישום, נבעה מכך שבאותו עניין נדונה בקשה למתן צו חילוט זמני בעניין כלי הרכב. לפיכך נקבע, כי המבקשים, אשר עתרו להחזיר להם את כלי הרכב, יוכלו להעלות את טענותיהם במסגרת בקשה זו..." (פס' 31 **בעניין דיבא**)

32. באשר לעניין **זר**, הרי שאין באותו פסק דין דיון של ממש בשאלת הסמכות, וממילא אין בו התייחסות גם לקשיים שמציבה זכות הערר לבית משפט המחוזי שקבוע בסעיף 38 לפקודה. יצוין כי על פסק הדין בעניין **זר** הוגשה בקשת רשות שנדחתה (רע"פ 7797/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.11.2018)), אך ללא דיון לגופו של עניין בשאלת הסמכות.

33. לאור כל האמור, אני סבורה הסעיף החל בענייננו הינו סעיף 34 לפקודה, מכאן שהסמכות העניינית היא של בית המשפט זה. לבית משפט זה סמכות עניינית אף אם אניח כי הסעיף החל הינו סעיף 37.

הכרעה בבקשה להשבת כלי הרכב

34. לעניין הבקשה גופה, לא שוכנעתי כי יש מקום בשלב זה להורות על השבת כלי הרכב. וזאת מהטעמים שלקמין.
35. בהתאם לבש"פ 342/06 **חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל**, עמ' 12 (פורסם בנבו, 12.3.2006), בחינת המשך החזקתו של חפץ תפוס מחייבת את בחינת שני אלה: ראשית, כי תכלית התפיסה לא פקעה ועברה מן העולם; שנית, אם תכלית התפיסה נותרה בעינה, יש לבחון אם ניתן להשיג את מטרת התפיסה על ידי פגיעה פחותה בבעל הקניין בנכס, תוך החלת "חלופת תפיסה".
36. לצורך בירורן של שאלות יש לברר אפוא תחילה מהי תכליתה של התפיסה, כאשר בהתאם לפקודת סדר הדין הפלילי שלוש תכליות עיקריות עשויות להצמיח מקור לתפיסת חפץ: תפיסה למטרת מניעה עתידית של ביצוע עבירות; תפיסה למטרת חילוט; ותפיסה לצורך הצגת החפץ כראייה בבית משפט (ראו עניין **לרגו**, בעמ' 10).
37. במקרה שבפנינו עילת ההחזקה היא ראייתית, שכן כלי הרכב הוא ראייה וכתב האישום שלצורכו כלי הרכב נדרש כראיה הוגש. בנסיבות עניינו, משטרם ניתן מענה לכתב האישום, לא נודע מה קו ההגנה, ומשלא ידוע על ידי מי מיוצג הנאשם כדי לבוא עמו בדברים, הרי שלא ניתן לומר כי תכלית תפיסתו של כלי הרכב פקעה ועברה מן העולם.
38. אמנם כפי שטוענת ב"כ המבקשים ניתן לתעד כלי הרכב (באמצעות צילום וכיוצ"ב) ולעשות שימוש בראיה המשנית, אלא שמקובלים עליי דבריה של ב"כ המשיבים כי בשלב זה אין בכך די. אכן "אין חקר לתבונת סניגור מוכשר", ובשלב זה אין לדעת אם יש בהשבת כלי הרכב כדי לפגוע בראיות התביעה.
39. משמצאנו כי התכלית שלשמה נתפס כלי הרכב בעינה עומדת (והיא כמובן תכלית ראווה, ראו בש"פ 6686/99 **אליהו עובדיה נ' מדינת ישראל**, נד(2) 464, 470 (2000)), יש לשקול את הצורך בהמשך התפיסה מול עניינו של הפרט הנפגע בזכות קניינו, ולבחון את אפשרות האיזון בין השניים באורח מידתי. גם באשר לשאלה זאת סברתי כי בשלב זה של המשפט לא ניתן לומר כי המשך החזקתו של כלי הרכב הוא בגדר פגיעה העולה על הנדרש. אכן במקרה דנן עניינם של המבקשים הוא בלתי מבוטל, והפגיעה בהם כתוצאה מהמשך החזקתו היא קשה. אין מדובר בתפוס שאינו בר שימוש יומיומי, אלא בכלי רכב הנחוץ למבקשים במיוחד עתה, לאור הפגיעה הפיזית במבקש 2 והצורך להגיע לטיפול בבית החולים. אלא שמנגד שקלתי את העובדה כי מדובר בתיק חמור (בהיקש מבש"פ 4073/17 **אילנה ראדה נ' מדינת ישראל**, סעיף 44 (26.3.2018) המונה שיקול זה בין השיקולים לעניין סעיף 36 לפקודת סדר הדין הפלילי), ובראייה מרכזית בתיק האמור שאין לומר בשלב זה שאין בה צורך או שהצורך בה מועט.
40. זאת ועוד, בשלב זה כלי הרכב מוחזק פחות מ-4 חודשים. לדברי ב"כ המשיבה, הישיבה שנקבעה לצורך מענה לכתב האישום היא ב-23.9.2020. בנסיבות אלה אינני חושבת שהזמן שחלף מרגע תפיסת כלי הרכב, ומשך הזמן שעד למענה לכתב האישום הם ארוכים במידה המטה את הכף לטובת השבת כלי הרכב למבקשים. מדובר בתקופת שהיה פחותה מ-6 חודשים. נראה לי כי כשם שבית המשפט בעניין **לרגו** (שם, בעמ' 13) למד מסעיף 35 לפקודת

סדר הדין הפלילי, את הרלוונטיות של משך הזמן, כן אפשר ללמוד מסעיף זה שבנסיבות רגילות (כאשר כל מקרה כמובן ייבחן לגופו) אין במשך זמן של פחות מ-6 חודשים משום תקופה ארוכה יתר על המידה.

41. לא מצאתי שבשלב זה ישנה "חלופת תפיסה" (עניין **לרגו**, עמ' 12 בש"פ 7715/97 **חג' נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(1) 14, עמ' 17-18; רע"פ 1792/99 **גאלי נ' משטרת ישראל**, פ"ד נג(3) 312, 323-324). אשר תיתן מענה לתכלית הראייתית שביסוד תפיסת כלי הרכב.

42. רשמתי הצהרתה של ב"כ המשיבים כי ברגע שתיוכח המשיבה כי ראיות התביעה לא תיפגענה כתוצאה משחרור כלי הרכב היא מתחייבת לשחררו.

לאור כל האמור החלטתי כאמור כי בעת הזאת אין מקום להורות על שחרור כלי הרכב.

החלטה תישלח לצדדים.

ניתנה היום, כ"ט אב תש"פ, 19 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.